657/02

Den 22. oktober 2002 blev i sag nr. 57.841:

xxxxx xxxxxxxx
xxxxxxxxxxxx xxxx xxxxxxxx
xxxxxxxx xx
xxxx xxxxxxx

mod

Codan Forsikring
Gl. Kongevej 60
1790 København V

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Codan Forsikring, klager ved sin advokat over selskabets afvisning af at yde forsikringsdækning for et ulykkestilfælde, der er overgået ham i april 1996.

Advokaten har i skrivelse af 12/2 2002 til nævnet anført følgende:

"Min klient var involveret i en trafikulykke den 24/4-1996 og har i den forbindelse fået tilkendt en méngradserstatning på 12% fra modpartens forsikringsselskab, TopDanmark.

Efterfølgende bliver min klient opmærksom på, at han også har et krav mod sit eget forsikringsselskab, Codan. Min klient retter herefter selv henvendelse til Codan. Codan bekræfter modtagelse af anmeldelsen i et brev til min klient af 7. august 2001, og der foregår en del brevveksling mellem Codan og os, **bilag 2 - 6.**

Codan afviser dog efterfølgende at udbetale erstatning med den begrundelse, at kravet er forældet, jfr. Forsikringsaftalelovens § 29, grundet at min klients tilstand er blevet vurderet til at være stationær ca. 3 måneder efter skaden.

Jeg mener dog ikke, at afgørelsen er korrekt, og det gøres gældende, at denne skal ændres, jfr. nærmere nedenfor.

Skaden er, ifølge speciallægeerklæringen, **bilag 7**, fra T.B.H., stationær ca. 3 måneder efter uheldet. Dette lægges også til grund ved Arbejdsskadestyrelsens udtalelse om sagen, **bilag 8**. Faktum er dog, at speciallægeerklæringen er behæftet med adskillige fejl, ikke bare omkring hvorledes ulykken er sket, men også omkring min klients faktiske forhold.

Min klients gener havde ikke 'været fuldstændig konstante i så lang tid han kunne huske tilbage'. Min klient var i perioden omkring speciallægeerklæringens udarbejdelse i voksenlære som automekaniker, og husker tydeligt at have snakket med T.B.H. om, at uddannelsen havde forværret min klients smerter, hvorfor min klient var sikker på, at han ikke ville kunne arbejde som automekaniker, når uddannelsen var færdig. Dette er overhovedet ikke nævnt i speciallægeerklæringen. Dette er blevet oplyst til TopDanmark flere gange, telefonisk, men bl.a. også i brevet af 4/7-2000, **bilag 9**. Efterfølgende kom sagen for Arbejdsskadestyrelsen, der om stationærtidspunktet blot udtaler, at 'dette er skønsmæssigt fastsat...'. Igen blev der ikke lyttet til min klient, der hele tiden har slået fast, at de alvorlige gener først viste sig under uddannelsen.

Heldigvis for sagen havde TopDanmark lyttet til min klients forklaring omkring generne, hvorfor de vælger at udbetale erstatning, idet de dog 'gør opmærksom på, at sagen reelt er forældet', **bilag 10.**

Da TopDanmark således udbetaler erstatning, så min klient naturligvis ingen grund til at få rettet på speciallægeerklæringen.

Men, Codan vælger at afvise min klients erstatningskrav, netop på grundlag af den fejlbehæftede speciallægeerklæring.

Det er således vor påstand, at stationærtidspunktet ikke bør fastsættes til 3 måneder efter ulykken, den 24. juli 1996, men korrekt bør fastsættes til efter, at min klient af-

sluttede sin uddannelse som automekaniker i januar 2001, eller undervejs i uddannelsen, dvs. 1999 eller 2000.

Og hvis stationærtidspunktet alligevel er 24. juli 1996, så har min klient ikke været klar over, at han havde et krav mod sit forsikringsselskab, før han under uddannelsen som automekaniker selv blev klar over skadens virkelige omfang og betydning for hans liv.

Efter at han fik kundskab til kravet, og dets forfaldstid, i løbet af 2000, fremsender han anmeldelse til forsikringsselskabet.

Det gøres derfor gældende, at kravet på ingen måde kan være forældet, jfr. Forsikringsaftalelovens § 29, hvorfor der bør gives medhold i klagen."

Selskabet har heroverfor i skrivelse af 5/3 2002 til nævnet redegjort for sagen således:

"Ifølge speciallægeerklæringen, bilag 7, skyldes ryggenerne et brud ved 12. brysthvirvel, mens knæet ikke har synlige eller målbare skader, hvorfor generne betegnes som 'simpel følgevirkning efter et direkte slag mod knæet'.

De varige følger af sådanne skader er lægeligt målbare efter ganske kort tid, og det er da også det, som Arbejdsskadestyrelsen på grundlag af speciallægeerklæringen er kommet frem til i bilag 8. Stationærtidspunktet er her fastsat til 24. juli 1996, d.v.s. 3 måneder efter ulykken.

Til yderligere belysning af de helbredsmæssige forhold vedlægges indlæggelseskort og kontinuationskort fra Ringkøbing Sygehus, som **Bilag A**. Opmærksomheden henledes i særlig grad på den sidste journaltilførsel af 11. februar 1997, hvor det konstateres, at behandlingsmulighederne er udtømte, og at man afventer slutattest i maj (1997).

Opmærksomheden henledes endvidere på klagerens advokats brev af 4. juli 2000, bilag 9, hvor han konstaterer, at 'Tilstanden har været stationær siden ca. 1 år efter uheldet'.

Klagerens - og advokatens - efterfølgende ændrede holdning til spørgsmålet om stationærtidspunktet er af ren subjektiv karakter og uden hold i de foreliggende lægelige oplysninger.

Det gøres derfor gældende, at klagerens krav er forældet efter såvel den almindelige 5-årsregel som den særlige 2-årsregel i FAL § 29. For så vidt angår 2-årsreglen bemærkes, at den finder anvendelse, såfremt Nævnet vurderer, at klageren havde kendskab til kravet, og at det var forfaldent inden 1. januar 2000."

Nævnet udtaler:
Arbejdsskadestyrelsen har på grundlag af overlæge, ph.d., T.B.H.'s speciallægeerklæring af 2/6 2000 anset skaden efter ulykken i 1996 for stationær fra omkring 24/7 1996, og der er ikke i øvrigt fremlagt oplysninger, der giver grundlag for at anfægte denne vurdering. Den 5-årige forældelsesfrist, jf. forsikringsaftalelovens § 29, må herefter regnes fra dette tidspunkt.

Som følge heraf, og da sagen først er indbragt for nævnet i februar 2002, må nævnet give selskabet medhold i, at et eventuelt krav mod selskabet er forældet.

Derfor

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Poul Sørensen
formand